

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: **N. V. D.**
zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 4. 2021, č. j. MV-35129-4/SO-2021,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se podanou žalobou ve smyslu ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní

řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ř. s.“) domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), zamítnuto jeho odvolání proti usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 18. 1. 2021, č. j. OAM-56298-4/ZM-2020 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím bylo podle ust. § 169r odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zastaveno řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty.

II.

Žaloba

2. Žalobce svou žalobu odůvodnil dvěma okruhy žalobních námitek.
3. V **prvním okruhu žalobních námitek** žalobce namítal, že správní orgány pochybily, pokud žalobce podle ust. § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nevyzvaly k prokázání důvodů, které žalobci zamezily podat žádost včas a které žalobce v žádosti o prominutí zmeškání lhůty tvrdil. Dále žalobce namítl, že jím tvrzené důvody opožděného podání žádosti měly vést k prominutí zmeškání lhůty: Sama žalovaná potvrdila, že nemoc takovým důvodem je, ale vadně vyhodnotila, že žalobce nesplnil povinnost dostatečně konkrétního tvrzení a důkazní, přestože žalobce dostatečně popsal, jaké příznaky nemoc měla, jak postupoval, proč nenavštívil lékaře, když jeho postup odpovídá cizinci a vůli nepřetěžovat přetíženému zdravotnickému systému. Podle žalobce s odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 7. 2017, č. j. 9 A 359/2014 – 73, lze karanténu žalobce v jeho domácnosti v souvislosti s onemocněním COVID-19 stavět na stupeň hospitalizace – pokud měla žalovaná o tom pochybnosti, měla žalobce vyzvat k prokázání jeho tvrzení, případně vyslechnout k témuž zaměstnavatele žalobce. Žalobce nesměl podle tehdejších epidemických opatření podat žádost dálkově, nebyl s tím neseznámen, byl v domácí karanténě, nemohl podklady předat třetí osobě a vycházel z předchozích osobních podání.
4. V **druhém okruhu žalobních námitek** žalobce namítal s odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30, ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018-30, a ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 Azs 24/2019-27, že v napadeném rozhodnutí nebyla přes námitku žalobce posouzena jeho přiměřenost ve vztahu k dopadům do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce poukázal na to, že na území řádně žije a má stálé zaměstnání od roku 2018, výživou je na něm závislá manželka ve Vietnamu a má zde silné sociální a kulturní vazby. Jakkoli prvoinstanční rozhodnutí není meritorním rozhodnutím, jeho faktickým důsledkem je ukončení pobytu žalobce na území, tudíž představuje značný zásah do soukromého a rodinného života žalobce.
5. Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí

vedla, že žalobní body vypořádala v napadeném rozhodnutí jako odvolací námitky.

7. Žalovaná k prvnímu okruhu žalobních námitek uvedla, že nikoli každá nemoc může způsobit objektivní překážku bránící cizinci včasnému podání žádosti, kdy pod důvody uvedené v § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců lze podřadit pouze zdravotní indispozice takového charakteru, jež fakticky znemožní cizinci žádost včas podat. Povinností cizince v řízení o jeho žádosti je předestřít natolik podrobná tvrzení, že z nich bude seznatelné, že pro jejich existenci nemohl žádost podat včas. V projednávaném případě pak žalobce popsal svůj zdravotní stav obecným způsobem pouze k jednomu dni a uvedl, že existenci onemocnění nemůže relevantními důkazy prokázat (laboratorní testy nepodstoupil). Z takových tvrzení nebylo lze usuzovat, ani že žalobce skutečně onemocněním COVID-19 trpěl, ani že jeho zdravotní obtíže trvaly celé září. K rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 7. 2017, č. j. 9 A 359/2014-73, žalovaná uvedla, že žalobce neprokázal, že mu byla nařízena karanténa krajskou hygienickou stanicí nebo praktickým lékařem, když žalobce měl podstoupit karanténu na základě vlastního uvážení na doporučení svého zaměstnavatele, proto nejde o objektivní překážku. Žalobce svým postupem znemožnil příslušnému orgánu dohledat potencionálně nakažené osoby a porušil tak obecně závazné právní předpisy (své příznaky neohlásil příslušnému orgánu a nepodstoupil testy na přítomnost onemocnění COVID-19).
8. K druhému okruhu žalobních námitek žalovaná s odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2021, č. j. 8 Azs 196/2020 – 49, ze dne 8. 3. 2018, č. j. 5 Azs 194/2017 – 22, ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 246/2017 – 35, a ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, uvedla, že obecná tvrzení žalobce (žije na území od roku 2018, má zde sociální a ekonomické vazby) nemohla založit nutnost aplikace čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Ze strany žalobce nebyly tvrzeny žádné skutečnosti, ze kterých by vyplýval takový zásah do jeho soukromého a rodinného života, který by způsobil nepřiměřenost dopadů rozhodnutí ve smyslu čl. 8 Úmluvy, tudíž nebyl prostor pro podrobnější zhodnocení dopadů žalovaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
9. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

10. Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních procesních stanoviscích.
11. Žalobce s odkazem na vysoké denní přírůstky osob nakažených nemocí COVID-19 v září 2020 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2019, č. j. 1 Azs 181/2018 – 29, zdůraznil, že jeho izolace byla výrazem jeho zodpovědnosti, a dodal, že v současnosti nemá možnost získat zaměstnaneckou kartu.

V.

Posouzení věci soudem

12. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu

13. Žaloba je nedůvodná.
14. Je vhodné předeslat, že z hlediska soudního přezkumu představují rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. října 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56).
15. Mezi účastníky není sporný následující průběh správního řízení, vyplývající z napadeného rozhodnutí a správního spisu: Žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty s platností od 6. 9. 2018 do 5. 9. 2020. Dne 1. 10. 2020 podal žalobce poštou žádost o prodloužení doby platnosti svého povolení. Současně žalobce požádal o prominutí zmeškání lhůty k podání své žádosti s odůvodněním, že dne 1. 9. 2020 byl nemocný, měl horečku, bolelo jej celé tělo a neměl chuť k jídlu. Telefonicky proto kontaktoval svého zaměstnavatele, který mu sdělil, že má zůstat doma a nemá chodit k doktorovi, kdy jeho příznaky vypadají na onemocnění COVID-19, přičemž nemá přetěžovat již tak přetížený zdravotnický systém. Žalobce proto zůstal doma, a to do dne 30. 9. 2020, kdy byl jeho zdravotní stav dobrý, a tohoto dne se dostavil na pracoviště správního orgánu prvního stupně v Karlových Varech s úmyslem podat žádost o prodloužení doby platnosti své zaměstnanecké karty, avšak bylo mu sděleno, že kvůli zavedeným opatřením nelze podávat žádosti bez předchozího objednání, přičemž nejbližší termín je zhruba až za 20 až 30 dnů. Na pracovišti správního orgánu I. stupně pak potkal zástupce, který mu sdělil, že na základě plné moci je ochoten za něj žádost podat.
16. Prvoinstančním rozhodnutím bylo řízení o žádosti žalobce s odkazem na ust. § 47 odst. 1 ve spojení s ust. § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců zastaveno, protože žalobce směl žádost podat nejpozději dne 7. 9. 2020, avšak podal ji až dne 1. 10. 2020. Žalobcem tvrzené důvody opožděného podání žádosti nebyly důvody na vůli žalobce nezávislémi, neboť žalobce své zdravotní problémy neřešil se zdravotnickým zařízením, ani nepodstoupil testy na COVID-19. Jelikož žalobce svůj zdravotní stav nekonzultoval s lékařem, nemohlo jít o důvody na jeho vůli nezávislé, tudíž by bylo nadbytečné žalobce vyzývat k prokázání jeho tvrzení, neboť je nemůže objektivním způsobem prokázat.
17. V odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí žalobce uvedl, že měl být vyzván k doložení dokladů, že mu ve včasném podání žádosti bránily jím řádně tvrzené důvody na jeho vůli nezávislé a setrval na tom, že oním důvodem byla jeho nemoc s příznaky COVID-19, kdy na pokyn svého zaměstnavatele nenavštívil lékaře. Dále žalobce uvedl, že prvoinstanční rozhodnutí je nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného a soukromého života, protože na území pobývá značnou dobu a má zde sociální a ekonomické vazby. Žalobce dále předložil sdělení svého zaměstnavatele ze dne 25. 1. 2021, že mu žalobce volal dne 1. 9. 2020 a oznámil mu, že má horečku, bolí jej celé tělo a nemá chuť k jídlu, a zaměstnavatel mu řekl, aby zůstal doma a nechodil k doktorovi, neboť

jeho zdravotní stav vykazuje příznaky onemocnění COVID-19, aby nepřetěžoval již přetížený

zdravotnický systém – žalobce zůstal doma do dne 30. 9. 2020, kdy jeho zdravotní stav byl dobrý.

18. V napadeném rozhodnutí žalovaná aprobovala závěr správního orgánu prvního stupně, že žalobce svou žádost podal po uplynutí lhůty, aniž v průběhu správního řízení tvrdil důvody na jeho vůli nezávislé ve smyslu § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná v napadeném rozhodnutí vyložila s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2016, č. j. 1 Azs 108/2016-4, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2019, č. j. 6 A 76/2016 - 41, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 7. 2017, č. j. 9 A 359/2014 - 73, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2013, č. j. 4 As 69/2013 - 44, že žalobcem tvrzené důvody nepředstavují důvody pro opožděné podání žádosti na jeho vůli nezávislé. Ač karanténa anebo izolace osoby v důsledku onemocnění COVID-19 mohou takové důvody teoreticky představovat, v projednávaném případě se o tuto situaci nejedná, protože žalobce měl sice mít příznaky onemocnění COVID-19 (horečku, bolest celého těla, nechut k jídlu), avšak nekontaktoval svého ošetřujícího lékaře, případně místně příslušnou hygienickou stanici, kteří by objektivně zhodnotili jeho zdravotní stav a v souladu s ním přijali nezbytná řešení. Žalobce se omezil pouze na telefonický kontakt svého zaměstnavatele a bez dalšího zůstal podle svého tvrzení 4 týdny doma, tudíž by žalobce na případnou výzvu nebyl schopen relevantními a objektivními doklady údajné onemocnění prokázat. Žalobce sám tvrdil, že jeho zdravotní problémy měly trvat nejméně od 1. 9. 2020, přičemž až dne 30. 9. 2020 měl být zdravý - délka jeho obtíží třikrát přesáhla běžnou dobu, po kterou se nařizovala izolace u pozitivně testovaných osob (v daném období tato doba činila 10 dnů). Žalobce se omezil pouze na obecná konstatování, aniž by popsal, jak jej jeho zdravotní indispozice omezovala na běžném způsobu života a proč mu objektivně znemožnila svou žádost podat - žalobce nepopsal, jaký byl průběh jeho onemocnění a zda po celou dobu jím tvrzené indispozice (tj. od 1. 9. 2020 do 29. 9. 2020) existovaly důvody, pro které žádost nemohl podat. Žalovaná poukázala na to, že náležitost žádosti (doklad o trvání pracovněprávního vztahu) byla podepsána žalobcem i zaměstnavatelem již dne 25. 9. 2020, tudíž již tento den musel být žalobce bez zdravotních obtíží, které by představovaly objektivní překážku podat žádost. I dne 1. 9. 2020 stav žalobce neznemožňoval informovat telefonicky zaměstnavatele, tudíž neznemožňoval ani kontaktovat lékaře či hygienickou stanici za účelem vystavení žádanky na testy na prokázání či vyloučení onemocnění COVID-19, nebo jinou osobu včetně zaměstnavatele, aby za něj žádost podala, resp. poslala. Žalobce proto neunesl povinnost tvrdit kvalifikovanou příčinu, která mu objektivně zabránila ve včasném podání žádosti. Žalobce mohl svou žádost v dostatečném časovém prostoru podat dříve než během posledního týdne lhůty, neboť z § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že mohl svou žádost podat 120 před uplynutím doby platnosti pobytového oprávnění, tj. od 8. 5. 2020 do 7. 9. 2020 (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2020, č. j. 9 A 2/2019 - 27). Žalovaná dodala k odvolací námitce žalobce, že z ust. § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že cizinec je povinen nejdříve důvody na své vůli nezávislé, odůvodňující pozdní podání žádosti, sdělit, a až následně je správní orgán prvního stupně oprávněn cizince vyzvat k prokázání těchto důvodů, přičemž v žalobcem tvrzených důvodech nelze představovat překážku, jež mu objektivně znemožnila jeho žádost podat včas. Ve chvíli, kdy žalobce neunesl své břemeno tvrzení, nebyl správní orgán povinen vyzývat jej k prokázání

těchto důvodů, neboť je irelevantní prokazovat důvody, jež nejsou objektivní překážkou při pozdním podání žádosti (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 6. 2019, č. j. 8 A 7/2017–29). K prohlášení zaměstnavatele ze dne 25. 1. 2021 žalovaná uvedla, že zaměstnavatel nemůže relevantním způsobem posoudit žalobcem telefonicky popsané zdravotní indispozici žalobce (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2016, č. j. 1 Azs 295/2015 – 40, a ze dne 14. 10. 2010, č. j. 5 As 1/2010 – 76). Žalobce tím, že nevyhledal lékařskou konzultaci a nepodstoupil případné testy, znemožnil příslušnému orgánu v případě svého pozitivního výsledku dohledat potencionálně nakažené osoby ve svém okolí, čímž mohl přispět k ohrožení zdraví jiných osob. Zaměstnavatel žalobce byl oprávněn udělovat mu příkazy v pracovněprávní oblasti, nikoli v oblastech běžného života. Podle žalované nebyl v projednávaném případě prostor pro posouzení přiměřenosti dopadů napadeného usnesení do soukromého a rodinného života s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2020, č. j. 10 Azs 17/2020–32. Žalovaná dodala, že žalobce netvrdil žádné výjimečné skutečnosti, které by nepřiměřenost dopadů napadeného usnesení zakládaly, omezil se pouze na obecná konstatování, že na území pobývá a že si zde vytvořil určitý stupeň vazeb, které však blíže nespecifikoval. Žalovaná vazby žalobce na území nespороvala, avšak jejich intenzita odpovídá pobytu žalobce na území od září 2018. Žalovaná uzavřela, že napadené usnesení nepředstavuje nepřiměřený zásah do života účastníka řízení a je v souladu s čl. 8 Úmluvy.

19. **První okruh žalobních námitek** není důvodný.
20. Soud vyšel z následující právní úpravy.
21. Ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoví, že žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je cizinec povinen podat nejpozději před uplynutím platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nejdříve však 120 dnů před uplynutím jeho platnosti.
22. Podle ust. § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že zabrání-li včasnému podání žádosti podle odstavce 1 důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 5 pracovních dnů po zániku těchto důvodů. Důvody pro pozdější podání žádosti je cizinec povinen ministerstvu sdělit nejpozději při podání žádosti a na jeho výzvu tyto důvody prokázat.
23. Podle ust. § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců platí, že se usnesením zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn.
24. V poměrech posuzované věci z popsané právní úpravy vyplývá, že žalobce byl povinen podat předmětnou žádost nejdříve dne 8. 5. 2020 a nejpozději dne 7. 9. 2020, jinak muselo být řízení o žádosti zastaveno s výhradou uvedenou v následující větě. Podal-li by žalobce žádost do 5 pracovních dnů ode dne, kdy pominula překážka nezávislá na jeho vůli, která mu bránila v podání žádosti v uvedeném období, a současně by tvrdil, v čem (skutkově) překážka spočívala, a na výzvu správního orgánu by svá tvrzení prokázal, řízení o žádosti nesmělo být zastaveno a žádost by mohla být věcně posouzena. Z ust. § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců jednoznačně vyplývá, že řízení o žádosti musí být zastaveno, nejen nesdělí-li vůbec cizinec současně s žádostí, jaká konkrétní překážka mu v podání žádosti bránila, ale i tehdy, sdělí-li údaje k takové překážce, ale jím tvrzená překážka buď nebyla závislá na vůli cizince, a/nebo nebránila včasnému podání žádosti.
25. Tento výklad odpovídá i druhé části zvláštní části důvodové zprávy k novele zákona o pobytu cizinců č. 314/2015 Sb.: *„Oproti stávající úpravě však dochází ke zpřesnění v tom smyslu, že cizinec je povinen důvody na jeho vůli nezávislé, které mu zabránily ve včasném podání žádosti, uvést nejpozději při podání žádosti - jde opět o zákonnou koncentraci doby,*

kdy lze tyto důvody uplatnit, s tím, že k důvodům uvedeným později se nepřiblíží. Neurčení těchto důvodů již při podání žádosti je pak důvodem pro zastavení řízení podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán sám tyto důvody nezjišťuje, břemeno tvrzení je na cizinci samotném a jeho splnění je koncentrováno k okamžiku podání žádosti, obdobně jako je tomu v případě žádosti o prominutí zmeškání úkonu podle § 41 správního řádu, kde je se žádostí o prominutí zmeškání úkonu třeba spojit i zmeškaný úkon. Na žadateli současně leží i břemeno důkazu důvodů na jeho vůli nezávislých. Splní-li však žadatel povinnost tvrzení jím uvedených důvodů, je povinností správního orgánu, aby jej případně vyzval k prokázání těchto důvodů, pokud tak žadatel již neučinil. Je tedy primárně povinností cizince důvody na jeho vůli nezávislé uvést, a to nejpozději s podanou žádostí, (správní orgán si není povinen při opožděném podání žádosti tyto důvody vyžádat), cizinci se však v rámci dostatečného časového prostoru v řízení umožňuje, aby důvody, které uvedl, také prokázal. Koncentrace možnosti sdělit uvedené důvody nejpozději s opožděně podanou žádostí má především zamezit možnému jednání směřujícímu k účelovému dotváření těchto důvodů až v průběhu řízení. Vychází se z předpokladu, že cizinec musí tyto důvody znát, neboť jde o důvody čistě subjektivní, které je třeba pravdivě uvést již při podání žádosti, přičemž možnost prokázat je, je zde dána i následně. Současně dochází k prodloužení subjektivní lhůty pro podání žádosti v těchto případech na 5 pracovních dnů.“

26. Soud vyšel i z recentního rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2021, č. j. 1 Azs 212/2021 - 39, bodů 25 a 26, podle nichž: „Důvody na vůli cizince nezávislé, které brání včasnému podání žádosti, představují neurčitý právní pojem, jímž se judikatura NSS již několikrát zabývala. V rozsudku ze dne 27. 6. 2014, č. j. 4 Azs 62/2014 - 31, Nejvyšší správní soud mezi jinými uvedl, že nemoc cizince, respektive dočasná pracovní neschopnost z důvodu nemoci, může představovat důvod nezávislý na vůli cizince, který mu brání podat žádost o prodloužení povolení k pobytu v řádné lhůtě (obdobně srov. též rozsudek ze dne 27. 1. 2016, č. j. 1 Azs 295/2015 - 40). Za takový důvod lze za specifické situace považovat i nemoc manžela cizinky, která je fakticky závislá na jejím manželovi (srov. rozsudek ze dne 12. 1. 2012, č. j. 7 As 142/2011 - 62). Naopak za takovou překážku nelze považovat vydání bytového štítku s nesprávně vyznačenou dobou platnosti (rozsudek ze dne 25. 2. 2016, č. j. 9 Azs 305/2015 - 46), pravděpodobné odcizení cizincova cestovního dokladu s vyznačeným vízovým štítkem (rozsudek ze dne 3. 5. 2017, č. j. 6 Azs 286/2016 - 45), ani nesprávné povědomí cizince o tom, že žádost lze podat, aniž by byla kompletní (rozsudek ze dne 16. 8. 2016, č. j. 1 Azs 108/2016 - 41). (...) Je navíc na místě od stěžovatele, resp. jeho zákonných zástupců – rodičů, vyžadovat, aby věnoval(i) pozornost zákonným podmínkám svého pobytu v České republice, včetně podmínek administrativních. Již to, že žadatel ponechá podání žádosti na poslední dny lhůty, je spojeno s rizikem, že půjde o žádost opožděnou.“
27. Soud dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2019, č. j. 1 Azs 323/2019 - 30, bod 22: „Jiným důvodem pro zastavení řízení, obsaženým v citovaném ustanovení zákona o pobytu cizinců, konkrétně pro neoprávněnost podání z důvodu jeho opožděnosti dle § 169 odst. 7 písm. d) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 14. 8. 2017 (pozn.: odpovídá § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, v aktuálním znění), se již zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 9. 2013, č. j. 4 As 69/2013 - 44. Toto ustanovení navazuje na § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, který umožňuje podat žádost o dlouhodobý pobyt i opožděně, pokud cizinec nejpozději s podáním žádosti tvrdí důvody opožděnosti žádosti na jeho vůli nezávislé. Nejvyšší správní soud k tomu ve shora uvedeném rozsudku uvedl, že nebylo povinností správních orgánů vyzývat žadatele k označení důvodů na jeho vůli nezávislých, jež mu zabránily v podání jeho žádosti v řádné lhůtě, ani k jejich prokázání, tedy postupovat podle § 45 odst. 2 s. ř., neboť žádost nevykazovala formálních nedostatků žádosti, jež jsou stanoveny v § 37 odst. 2 a § 45 odst. 1 s. ř. (a jejich prostřednictvím případně ve speciálních předpisech). V daném

případě bylo podle soudu zcela na žadateli, aby označil a doložil důvody, které zakládaly včasnost jeho podání v rámci dodatečné lhůty. Obdobně rozhodl Městský soud v Praze ve svých rozsudcích ze dne 18. 7. 2019, č. j. 10 A 79/2015 – 36, ze dne 28. 7. 2015, č. j. 8 A 193/2014 – 37, či ze dne 17. 2. 2015, č. j. 8 A 185/2014 – 29.“

28. Z výše uvedené právní úpravy (ust. § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců) je zřejmé, že správní orgány nepochybily, když žalobce nevyzvaly k prokázání důvodu, který žalobce označil za překážku včasného podání žádosti, pokud řádně odůvodnily, že žalobcem tvrzené důvody objektivně a nezávisle na vůli žalobce nebránily včasnému podání žádosti. Bylo by v rozporu se smyslem i textem právní úpravy, aby správní orgány vyzývaly cizince k prokázání něčeho, co (bez ohledu na to, zda by to bylo prokázáno) by nemohlo zvrátit závěr, že tvrzený důvod neznemožňoval včasné podání žádosti nezávisle na vůli cizince. Takový postup správních orgánů by byl nesmyslný a nehospodárný. Navíc, žalobce ani v odvolání ani v žalobě neuvedl, jaký důkaz by býval předložil, kdyby byl k prokázání svých tvrzení vyzván – nelze tedy dovodit, že v důsledku nevyzvání žalobce k prokázání svých tvrzení vykazuje napadené rozhodnutí nezákonnost. Lze ještě dodat, že překážku bránící včasnému podání žádosti žalobce měl tvrdit v celé šíři nejpozději v žádosti a následně ji nelze nijak doplňovat ani rozšiřovat.
29. Žalovaná v napadeném rozhodnutí logicky odůvodnila, proč žalobcem uvedené důvody nebránily podání žádosti nezávisle na vůli žalobce: Žalobce tvrdil onemocnění COVID-19, ale nepodrobil se žádnému lékařskému vyšetření, tudíž sám svým vlastním jednáním znemožnil, aby jeho případné onemocnění bylo diagnostikováno a byla mu nařízena izolace či karanténa. Žalobce ve správním řízení ani netvrdil, že by mu jeho zdravotní stav (ať již šlo o jakékoli onemocnění) objektivně znemožňoval včas podat žádost – netvrdil, jaká jeho konkrétní zdravotní obtíž to po celé období od 1. 9. do 29. 9. 2020 vylučovala. Žalovaná v napadeném rozhodnutí správně poukázala na to, že dne 1. 9. 2020 byl žalobce evidentně schopen telefonického kontaktu se zaměstnavatelem a dne 25. 9. 2020 podpisu listin se zaměstnavatelem.
30. Argumentoval-li žalobce tím, že žalovaná potvrdila, že nemoc je důvodem podle ust. § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, pominul, že žalovaná v napadeném rozhodnutí jasně vysvětlila, že nerozporuje, že nemoc obecně může být objektivní překážkou včasného podání žádosti, ale nikoli vždy a každá nemoc - v případě žalobce je to vyloučeno, protože žalobce se z vlastní vůle a rozhodnutí nepodrobil se žádnému lékařskému vyšetření, které jediné je s to osvědčit zdravotní stav, a ani netvrdil, zda a jak mu jeho zdravotní stav objektivně znemožňoval v období od 1. 9. do 29. 9. 2020 podat žádost. Poukazoval-li žalobce na to, že jeho postup odpovídá tomu, že je cizinec a že nechtěl přetěžovat zdravotnický systém, pak nejde, jak správně vyložila žalovaná v napadeném rozhodnutí, o právně relevantní argumentaci – motivace žalobce, ať byla jakákoli, je pro závěr, že žalobce netvrdil důvody představující překážku nezávislou na jeho vůli bránící mu podat včas žádost, právně bezvýznamná.
31. Obecná polemika žalobce, že karanténa má ve vztahu k ust. § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stejné účinky jako hospitalizace, je též irelevantní, protože žalobce netvrdil, ani že byl hospitalizován, ani že mu byla praktickým lékařem nebo krajskou hygienickou stanicí nařízena karanténa. S tím souvisí i nedůvodnost námitky, že vzhledem k domácí karanténě žalobce nesměl podat žádost ani dálkově či prostřednictvím třetí osoby – žalobce netvrdil, že by mu byla karanténa nařízena, tudíž úvahy s ní spojené jsou mimoběžné s důvody napadeného rozhodnutí, opřené o tvrzení žalobce v opožděné žádosti. Skutečnost, že se (z jakýchkoli důvodů) žalobce rozhodl bez lékařského vyšetření izolovat se o společnosti, mu objektivně neznemožnila žádost včas podat, protože nešlo o překážku nezávislou na jeho vůli, ale o překážku,

kterou si sám stanovil.

32. Pokud žalobce při jednání soudu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2019, č. j. 1 Azs 181/2018 – 29, nejednalo se o odkaz případný, protože zde šlo o přezkum meritorního správního rozhodnutí, a podle právní věty rozsudku ani případné nesplnění povinnosti součinnosti účastníka řízení označit důkazy na podporu svých tvrzení nezabývá správní orgán povinnosti zjistit podstatný skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V posuzované věci šlo o přezkum procesního rozhodnutí a důvodem rozhodnutí nebylo nesplnění povinnosti žalobce označit důkazy.
33. Ani **druhý okruh žalobních námitek** nebyl důvodný.
34. Soud předesílá, že správním orgánům nevznikla podle zákona o pobytu cizinců povinnost posuzovat přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života žalobce (srov. ust. § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců).
35. Čl. 8 Úmluvy pak stanoví, že *„každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných“*.
36. Napadeným rozhodnutím je sice konečné rozhodnutí ve věci, ale procesního, nikoli meritorního charakteru. Proto jsou žalobní odkazy ve vztahu k Úmluvě na rozsudky Nejvyššího správního soudu nepřiléhavé, jelikož se všechny týkají správních rozhodnutí, jimiž bylo věcně rozhodnuto o žádostech cizinců: Konkrétně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30, šlo o přezkum rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu, v rozsudku ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018-30, šlo o zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu, a v rozsudku ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 Azs 24/2019-27, o přezkum rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu.
37. Podle ustálené judikatury správních soudů nejsou správní orgány povinny posuzovat přiměřenost svých rozhodnutí ve vztahu k čl. 8 Úmluvy, bez ohledu na případné námitky cizince, pokud jde o rozhodnutí procesní, tj. jimiž nebylo rozhodnuto věcně. Soud odkazuje na recentní rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2021, č. j. 1 Azs 212/2021 - 40, bod 27, kde Nejvyšší správní soud vyložil: *„Jde-li o zásahy do rodinného a soukromého života (případně do práv stanovených v Úmluvě o právech dítěte), již krajský soud správně uvedl, že správní orgány (ani soudy) nejsou povinny posuzovat možný zásah nemeritorního rozhodnutí (zastavení řízení) do soukromého a rodinného života cizince (srov. judikaturu citovanou krajským soudem). Pokud totiž nejsou splněny podmínky projednání žádosti, tj. pokud jako v posuzovaném případě žádost nebyla podána včas a nebyly prokázány důvody nezávislé na vůli cizince, které vedly k opožděnému podání žádosti, nemá správní orgán jinou možnost, než řízení zastavit. Dodržení závazků vyplývajících z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod je zajištěno tím, že posouzení přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života cizince je vyžadováno v rámci rozhodování o případném uložení správního vyhoštění (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců), resp. rozhodování o opuštění území obecně. S ohledem na to zde nelze spatřovat ani rozpor napadeného rozhodnutí s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (viz např. rozsudek ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 246/2017 – 35), ani s čl. 10 Úmluvy o právech dítěte.“* (ve vztahu k neexistenci povinnosti posuzovat přiměřenost nemeritorního rozhodnutí podle Úmluvy shodně i bod 24 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2021, č. j. 6 Azs 255/2019 - 50, nebo bod 13

rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2020, č. j. 10 Azs 17/2020–32).

38. Soud tedy shrnuje, že správní orgány nemohly pochybit, pokud přiměřenost svých procesních rozhodnutí neposuzovaly.
39. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaná z opatrnosti hodnotila, zda není případ žalobce svými konkrétními skutkovými okolnostmi natolik výjimečný, že by bylo na místě přiměřenost posuzovat. A dospěla k závěru, který soud aprobuje, že žalobce netvrdil žádné výjimečné skutečnosti, které by nepřiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí zakládaly, protože se omezil pouze na obecná konstatování, že na území pobývá dva roky a že si zde vytvořil nespecifikované sociální a ekonomické vazby. Soud souhlasí s žalovanou, že takto obecná tvrzení nemohou aktivovat aplikaci čl. 8 Úmluvy.
40. Je na místě dodat, že žalobce v odvolání neargumentoval manželkou, na něm výživou závislou. Ač lze žalobci přisvědčit, že faktickým důsledkem napadeného rozhodnutí je ukončení pobytu žalobce na území na základě původního pobytového oprávnění, není jeho (procesní) důvod nepřiměřený dopadům žalobcem obecně namítaným ve správním řízení. Zde soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, publikovaný pod č. 3990/2020 Sb. NSS, z něhož vyplývá, že „[...] čl. 8 Úmluvy může být použit jen za předpokladu, že konkrétně vyargumentovaná nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince není na první pohled nemyslitelná, tzn. že cizincem tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí není jen zdánlivá či zjevně nespadá pod ochranu čl. 8 Úmluvy. Proto ministerstvo ani žalovaná nemusejí nutně vypořádávat všechny výtky nepřiměřenosti, rozhodně ne ty, které ani při vší představitosti nemohou aktivovat ochranu dle čl. 8 Úmluvy.“
41. Soud tedy neshledal žádný z žalobcem uplatněných žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

42. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaná se práva na náhradu nákladů řízení ve vyjádření k žalobě i při jednání soudu výslovně vzdala.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 15. prosince 2021

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu